

Ioan David
pustnicul
carê știa să zboarê

Poveste: Brândușa Vrânceanu

Ilustrații: Ovidiu Gliga

editura
Σοφία

București

Îmi amintesc dimineața aceea, de sfârșit de vară, în care ne-a luat mama să zburăm cu ea, întâia oară, pe o distanță mai lungă decât ne îngăduise până atunci s-o facem. „Acum, aveți și voi aripile mai puternice – ne spusese – și nu mă mai tem să vă iau cu mine până la mormântul pustnicului Ioan. O să-i cântăm împreună un cântec frumos.” Nu mi-e rușine să spun că a trebuit, totuși, să ne oprim de două ori de la cuib până la destinație. Iar asta, din cauza fetelor, cele patru surioare ale mele, care oboseau puțin mai repede. Nu aveam decât vreo trei luni și jumătate, cu toții, și nu cine știe ce antrenament. Și nici nu suntem vreo familie de vulturi, ci una de pițigoii de munte, păsări cu trupuri și aripioare mici.

Era o zi cu cer amețitor de albastru și de senin, cu soare bogat și darnic, însă, cu toate acestea, când am ajuns pe Valea Dologaiei, mi s-a părut că am intrat într-o scorbură umedă și întunecoasă. Nu știam unde fugise soarele și-am întrebat-o pe mama unde s-a dus. Ea mi-a explicat că nu poate răzbate prin atâta pădure și că valea e adâncă și îngustă. Că numai pe la vremea prânzului ajunge soarele și acolo, însă nu stă decât vreo oră-două, după care, urmându-și drumul de fiecare zi, pierde după culmi. Când am ajuns, am văzut pe malul pârâului, înconjurată de copaci, o locuință de oameni. Acoperișul în două ape ocrotea căsuța foarte mică și albă și avea deasupra un fel de turnuleț de cărămidă. Ne-a spus mama că se numește „horn” și că pe acolo iese fumul de la sobă, fiindcă oamenii își fac foc în cuiburi, iarna.

– V-am adus aici, ne-a zis ea, pentru că a venit timpul să vă povestesc despre bunul nostru ocrotitor, pustnicul Ioan David, care și-a trăit ultimii ani ai vieții chiar în căsuța asta. De fapt, în această căsuță și-au dus traiul trei mari pustnici, unul după celălalt: cel dintâi a fost părintele Simion Bunea, cel de al doilea, părintele Varsanufie Știrban, iar ultimul, chiar pustnicul Ioan, cel despre care vreau să vă vorbesc. Bunica mea l-a cunoscut personal, i-a povestit totul mamei și a lăsat cu limbă de moarte ca fiecare mamă din neamul nostru să vorbească puilor ei despre el. Și nu numai noi, pițigoii, facem asta, copiii mei! O fac și sturzii, și mierlele, și cucii, și ciocănitorele, și sticleții, și privighetorile – o face tot neamul păsăresc, pornind de la bunicii care l-au cunoscut și care au luat mâncare din mâna lui! Tare mult a iubit pustnicul Ioan păsările și animalele, tare, tare mult! Ca orice om adevărat al lui Dumnezeu, de altfel...

Și aici, mămica a tăcut, lăsând doar vântul ușor, de august, să susure printre frunzele copacului pe ale cărui crengi ne opriserăm. După o vreme, a continuat:

– Știți voi, dragii mamei, când a făcut Dumnezeu lumea, în urmă cu mii de ani, pe noi, păsările cerului, pe peștii mării și pe animalele

pământului ne-a creat anume pentru oameni, iar pe aceștia i-a hotărât împărați ai Creației Lui. Adam, primul om, ne-a pus tuturor nume, iar când ne-a numit, ne-a iubit din toată inima. Noi l-am recunoscut de stăpân și l-am iubit la fel de mult și de sincer. Pe atunci, omul se hrănea cu fructe și semințe, iar animalele, de orice fel ar fi fost, cu iarbă. Numai că, într-o zi nenorocită, Adam a călcat porunca lui Dumnezeu și a ieșit de sub ascultarea Lui... din ziua aceea s-a stricat tot echilibrul din univers. Printre alte năpaste¹ și urâciuni, au intrat în lume spaima și neîncrederea. Animalele au început să se mănânce între ele și să-l atace pe om, iar omul a început să mănânce animale... Răul acesta nu se va îndrepta decât la sfârșitul veacurilor, când va ridica Dumnezeu cer nou și pământ nou. Până atunci, pacea, dragostea și înțelegerea de la început, dintre oameni și animale, nu se mai pot retrăi decât în preajma unor aleși ai lui Dumnezeu, care, prin viața sfântă, de rugăciune, pe care o duc, i se aseamănă lui Adam, cel de la începutul lumii, acel Adam care ne-a pus nume, iubindu-ne. Un astfel de om ales a fost și pustnicul Ioan David...

¹Năpastă – nenorocire mare.